

מעין אבן עולם שוכב עירום על גג אישה

בטרם

עולם שוכב עירום על גג אישה
דמומה. אני מביט בו ממצולת
השקט, מבטי עטוף אושה
מוצפת בערנה, שותה בלאט
את העולם, אשר שותה את אור
השמש הזהב בצמאון,
כמו לא שתה דבר מלבד הקר.
אך היא שקועה עמק בחזיון
של לילה, לא יודעת שאני
מביט בה, בפניה, בנפשה,
חורו מלים נוגות על חוט שני:
עולם שוכב עירום על גג אישה.

מניפסט של הלילה

אז כלן כאן יפות וכלם כאן יפים
והכל כאן רווי משקאות חריפים;
בעינינו אורות רחוקים רועפים –
לא, היום לא נזכר את אתמול.

הירח שכור, כוכביו רופפים
והלילה עוגב על צללים עיפים;
נשמותינו שותקות כמו גויות של שרפים –
לא נועדנו הלילה לקמל.